

Rendez-vous met de maan

Het begon met een liefdesbrief. 'Laten we de volle maan zien als een uitnodiging, een leeg canvas om te vullen, een wit vel papier.'

Een paar weken later fiets ik in het donker door het park, op weg naar de volle maan. Het regent en het park is verlaten. Later zal ik erachter komen dat het park om deze tijd meestal uitgestorven is, waardoor je de blowende hangjongeren al van verre hoort aankomen. Ik parkeer mijn fiets tussen een hippe bakfiets en een rode omafiets met gebloemde fietstassen en twee kinderzitjes en duw de zware houten deur open. Het paviljoen straalt warm oranje van de kaarsen en de elektrische kacheltjes. De andere vrouwen komen op me af en we begroeten elkaar. Sommigen ken ik uit de buurt. Allemaal kennen we de briefschrijfster, die nu druk bezig is met schalen hapjes. Schijfjes mozzarella, ronde chocoladeflikken, druiven...Als iedereen er is, gaan we aan de ronde tafel zitten, die speciaal voor deze bijeenkomst is gemaakt. We hebben allemaal dit afspraakje onze bomvolle agenda's ingesmokkeld, en ergens tussen 'Sem naar voetbal brengen' en 'presentatie corporate identity' komen we nu stiekem bij elkaar.

Voor ons liggen cirkels van leeg papier.

De vrouw die ons allemaal verleid heeft hier te komen, begint te vertellen. Ze laat foto's zien van de sculpturen die ze maakt van takken en zwerfafval, van kiezelsteentjes die geduldig tot torens zijn gestapeld, van cirkels houtsnippers die om bomen gestrooid zijn. Dit zijn haar zelfverzonnen creatieve rituelen. 'Creatuelen' noemt ze het zelf. 'Ze ontstaan vanzelf, onder mijn handen. Ik ga er helemaal in op. Na afloop voel ik me uitgelaten en gelukkig. Ik maak een foto en ga weer verder.' Ze nodigt ons uit om een jaar lang elke volle maan hier in het park te komen vieren, met onze eigen 'creatuelen'. Ze kijkt de kring rond. De operazangeres lacht als een vogel, De grafisch vormgeefster grijnst ondeugend. De fotografe heeft een twinkeling in haar ogen. Mijn handen jeuken.

We pakken stiften en vullen de lege cirkels met gedachten, wensen, dromen.

Af en toe piept een mobieltje (de oppas, de echtgenoot), een brommer rijdt langs, de thee is eerst koud en dan op, maar we blijven allemaal aandachtig doorschrijven. De gevulde vellen leggen we in een kom vol water. We roeren er giechelig met stokjes in totdat alle inkt is opgelost en de cirkels weer leeg zijn. 'Heksensoep!' roept iemand. Allemaal nemen we slok. Zo gaat het een jaar lang. Elke volle maan komen we bij elkaar, en telkens verzinnen we nieuwe rituelen. We beginnen elke keer met een veld aan mogelijkheden, en eindigen met een ingekleurde maanviering. En ja, als volle maan op mijn zen-avond valt, kies ik voor de volle maan. En zoals bij de beste affaires, verrijkt dit spijbelen mijn zentraining. Ik waardeer het steeds meer dat de vorm, de rituelen, op elke zitavond hetzelfde is. Dit geeft me de kans om te zien wat er elk moment verandert. In kinhin kunnen mijn voeten wiebelig zijn of stabiel, koud of warm, tintelig of pijnlijk. Mijn gedachten ondertussen, zijn dan weer als slome volgevreten fruitvliegjes, dan als een zwerm chagrijnige wespen op oorlogspad.

Van leeg naar vol naar leeg; dit zijn de schijn gestalten van de maan.

Omdat de vorm van de volle maan viering wisselt, zie ik dat ritueel niet afhankelijk is van een vaststaande vorm, en ook niet van herhaling. Een handeling wordt ritueel door intentie en aandacht. De intentie of wens om het moment te vieren, en de aandacht die je zachtvaardig op de rituele handeling richt, zijn genoeg om van een ervaring een ritueel te maken. Door gezamenlijk een ritueel uit te voeren, met dezelfde intenties en aandacht, ervaar je verbondenheid met elkaar. Dit werkt net zozeer in de zendo als in een nachtelijk park. Bij het vullen van een leeg vel probeer ik, Basho indachtig, meer naar de maan te kijken en minder naar mijn vingers.

We zien de maan door een liefdesbrief van zonlicht.